

Arrest

nr. 211 900 van 5 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Barkar in het district Miramor in de provincie Daykundi. U bent hazara van etnische origine. U liep school in Afghanistan tot het jaar 1392 Afghaanse kalender (AK), 2013/2014 Gregoriaanse kalender (GK). U was op dat moment dertien jaar oud.

Uw vader was een landbouwer in Afghanistan die werkte op zijn velden en zorgde voor zijn dieren. Op een dag was hij onderweg van Ghazni naar huis, toen de passagiersbus werd tegengehouden door de taliban. Alle inzittenden inclusief uw vader werden gearresteerd en meegenomen naar een voor u onbekende plaats, waar hij door de taliban werd gefolterd. Vijf dagen later werd hij in ruil voor het betalen van losgeld opnieuw vrijgelaten.

Twee jaar later in 1392 Afghaanse kalender (AK), 2013/2014 Gregoriaanse kalender (GK), vertrok u met uw familie naar Iran om zo de algemene veiligheidssituatie in uw regio te ontvluchten. U verwijst hier naar de taliban die mensen ontvoeren en de Kuchi's die aanvallen uitvoeren. In Musratabad werd u gescheiden van uw familie en kwam u in een detentiecentrum terecht. U verbleef er 15 dagen om vervolgens uw familie te vervoegen. Uw familie vestigde zich in Teheran, en zelf verhuisde u naar Qum waar u drie jaar illegaal in een kippenbedrijf werkte. Uw vader verdween drie jaar geleden in Iran en tot op vandaag heeft u geen nieuws over hem. Uw broer werd in 1393 AK, 2014/2015 GK, opgepakt in Iran en naar Syrië gestuurd om te vechten in ruil voor identiteitsdocumenten. Zelf werd u eveneens gearresteerd en naar Afghanistan teruggestuurd. Ze brachten u naar Herat, waarna u via Nimroz opnieuw de grens met Iran overstak. U verbleef nog drie maanden in Iran, maar de situatie daar dwong u om naar Europa te komen.

U vertrok op 20 november 2015 uit Iran en kwam aan in België op 28 december 2015, waar u dezelfde dag asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielmotieven legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een memorycard met foto's van uw broer, een verblijfsvergunning van uw broer in Iran en vier foto's van uw broer in het leger.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend op datum van 18 februari 2016 door de Dienst Voogdij betreffende de medische test tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2,2°, 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Programmawet van 24 december 2002 gewijzigd bij de Programmawetten van 22 december 2003 en 27 december 2004, tonen de resultaten van de medische test aan dat u op datum van 18 februari 2016 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,84 jaar met een standaarddeviatie van 1,43 jaar een goede inschatting is. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. De door u opgegeven geboortedatum van 23/10/1379 (Afghaanse kalender, 12/1/2001) werd aangepast naar 1/1/1996. Bovenstaande beslissing van de Dienst Voogdij leidt er niet alleen toe dat de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet kan worden toegepast, ook tracht u door u zo'n vier jaar jonger te verklaren dan uw werkelijke leeftijd het CGVS een duidelijk zicht op uw levensomstandigheden voor uw komst naar België te ontnemen. Zelfs na de leeftijdsbepaling door de Dienst Voogdij houdt u zich aan uw initieel opgegeven geboortedatum vast waardoor uw poging om de asieldiensten bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming te misleiden andermaal onderschreven wordt (notities persoonlijk onderhoud CGVS, d.d. 15/03/2018, p.3).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u het gebrek aan veiligheid voor u als sjiitische Hazara (CGVS p.18). U verduidelijkt dat in Afghanistan Hazara's worden gearresteerd door de taliban en worden aangevallen door Kuchi's (CGVS p.19). Er moet evenwel geconcludeerd worden dat er uit uw

verklaringen geen persoonlijke gegronde vrees op vervolging omwille van uw etnie of religie afgeleid kan worden.

Wat betreft uw vrees om als Hazara geïdoleerd te worden door de taliban verwijst u naar “de onveiligheid” en “de ontvoeringen van Hazara’s door de taliban in verschillende delen van Afghanistan” (CGVS p.19). Als voorbeeld van de onveiligheid haalt u aan dat uw vader door de taliban is tegengehouden (CGVS p. 7). Gevraagd of er een speciale reden is dat de taliban uw vader hadden uitgekozen, geeft u zelf aan dat dit louter toeval was. Uw vader was op het verkeerde moment op de verkeerde plaats, en werd meegenomen aangezien hij toevallig in een auto zat die werd tegengehouden door de taliban (CGVS, p. 9). Vervolgens werd hij tegen betaling van losgeld vrijgelaten (CGVS p.7). Dit voorval kan bezwaarlijk als een doelgerichte vervolging tegen uw etnische of religieuze groep worden gezien, maar toont aan dat uw vader het slachtoffer was van criminele activiteiten. Het is ook opmerkelijk dat u dit enige incident dat uw familie heeft meegemaakt met de taliban in Afghanistan vergat te vermelden tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u op het moment dat u voor het eerst de kans krijgt om uw asielmotieven uit de doeken te doen, u zich de gebeurtenis met de taliban toch nog herinnerd zou hebben indien het daadwerkelijk een grond uitmaakt voor uw terugkeervrees naar Afghanistan. Hoe dan ook kan er uit dit voorval dat uw vader met de taliban meemaakte geen gevolgtrekkingen gemaakt worden voor uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Integendeel, uw familie ervaarde deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet als een voorbode voor toekomstige vervolgingsfeiten. Uw vader bleef vervolgens nog twee jaar woonachtig in zijn regio (CGVS, p. 9) terwijl hij in die twee jaar geen veiligheidsmaatregelen heeft genomen (CGVS, p. 9). Uw vader en uw broer bleven tijdens deze twee jaar hun landbouwactiviteiten verderzetten (CGVS, p. 13) en uw vader liet uw zus en uzelf nog twee jaar school lopen in uw dorp (CGVS, p. 12-13). In deze twee jaar blijkt uw familie op geen enkele wijze persoonlijk benaderd geweest te zijn door de taliban (CGVS, p. 9), noch bent u zelf ooit persoonlijk benaderd door de taliban (CGVS, p. 10). Uit dit ene voorval, dat alles weg heeft van een crimineel feit, kan bijgevolg ook geen toekomstige vervolgingsvrees voor uw persoon afgeleid worden.

Wanneer u andermaal wordt uitgenodigd om te vertellen waarom uw familie Afghanistan verliet haalt u aan dat de taliban Hazara’s aanvielen omwille van hun etnie en van hun religie en dat jullie problemen hadden met Kuchi’s (CGVS p.10). Gevraagd of u ooit problemen kende omdat u Hazara bent stelt u dat jullie voor inkopen en ziekenhuisbezoeken naar Ghazni moesten en dat jullie onderweg tegengehouden werden. Ook voegt u eraan toe dat jullie niet naar school konden gaan (CGVS p.10). U schetst evenwel een situatie die niet op uw persoon van toepassing is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw zus tot aan jullie vertrek in Afghanistan studeerden en dat u maar een keer uw regio verliet om naar het districtshuis te gaan en met andere woorden nooit naar Ghazni reisde (CGVS p.10, 12-13).

Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïdoleerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet geïdoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara’s en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort.

Daarnaast geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u Afghanistan heeft verlaten en vervolging vrees bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de aanvallen van de Kuchi’s op de Hazara’s (CGVS, p. 2,10,19). In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij de DVZ heeft nagelaten te vermelden dat u de Kuchi’s vreest bij terugkeer naar uw geboorteland (vragenlijst CGVS, d.d. 18 april 2016, vraag 4 & 5). Het is namelijk verwonderlijk dat u tijdens uw interview bij de DVZ wel duidelijk aangeeft de taliban te vrezen in uw regio, maar u opnieuw vergat te vermelden ook iets te zeggen over deze andere groep die u vreest en voor wie u uw land heeft ontvlucht en asiel aanvraagt (CGVS, p. 2). Deze omissie doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van de geuite vrees ten opzichte van de Kuchi’s in uw streek. Voorts slaagt u er niet in uw vrees voor de

Kuchi's in concreto aan te tonen. Uw familie noch uzelf heeft persoonlijk problemen gekend met de Kuchi's, en u bent bijgevolg niet omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging door de Kuchi's uit Afghanistan vertrokken (CGVS p.13). Gevraagd naar incidenten die u zich kunt herinneren met de Kuchi's in uw regio, haalt u slechts één incident aan waarbij twee mensen van een gewapende groep in uw regio door Kuchi's gedood zijn (CGVS, p. 9, 13). Dit ene niet-gestaafde voorbeeld kan uw stelling dat jullie voortdurend door Kuchi's aangevallen werden niet onderschrijven (CGVS p.13). Het aanhalen van dit ene voorval waarbij twee Hazarastrijders gedood werden en enkele zeer vage, algemene en blote beweringen over de onveiligheid veroorzaakt door Kuchi's volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een persoonlijke, gegronde vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u omwille van de aanwezig van Kuchi's in uw regio nood aan internationale bescherming heeft.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er op basis van uw verklaringen over de taliban en de Kuchi's er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangenomen kan worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Daykundi en hierbij verwijst naar het gegeven dat u Hazara en sjiïet bent dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Hazara en sjiïet bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande bevindingen niets wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit. De foto's en de documenten van uw broer verwijzen louter naar de situatie van uw broer in Iran, en heeft geen enkele band met uw persoonlijke asielmotieven ten opzichte van Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaansluiting. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u het gebrek aan veiligheid voor u als sjiitische Hazara (CGVS p.18). U verduidelijkt dat in Afghanistan Hazara's worden gearresteerd door de taliban en worden aangevallen door Kuchi's (CGVS p.19). Er moet evenwel geconcludeerd worden dat er uit uw verklaringen geen persoonlijke gegronde vrees op vervolging omwille van uw etnie of religie afgeleid kan worden.

Wat betreft uw vrees om als Hazara geïsoleerd te worden door de taliban verwijst u naar “de onveiligheid” en “de ontvoeringen van Hazara's door de taliban in verschillende delen van Afghanistan” (CGVS p.19). Als voorbeeld van de onveiligheid haalt u aan dat uw vader door de taliban is tegengehouden (CGVS p. 7). (...) Het is (...) opmerkelijk dat u dit enige incident dat uw familie heeft meegemaakt met de taliban in Afghanistan vergat te vermelden tijdens uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) (CGVS, p. 2). Verwacht mag worden dat u op het moment dat u voor het eerst de kans krijgt om uw asielmotieven uit de doeken te doen, u zich de gebeurtenis met de taliban toch nog herinnerd zou hebben indien het daadwerkelijk een grond uitmaakt voor uw terugkeervrees naar Afghanistan. Hoe dan ook kan er uit dit voorval dat uw vader met de taliban meemaakte geen gevolgtrekkingen gemaakt worden voor uw persoonlijke vrees bij terugkeer naar Afghanistan. Integendeel, uw familie ervaarde deze gebeurtenis klaarblijkelijk niet als een voorbode voor toekomstige vervolgingsfeiten. Uw vader bleef vervolgens nog twee jaar woonachtig in zijn regio (CGVS, p. 9) terwijl hij in die twee jaar geen veiligheidsmaatregelen heeft genomen (CGVS, p. 9). Uw vader en uw broer bleven tijdens deze twee jaar hun landbouwactiviteiten verderzetten (CGVS, p. 13) en uw vader liet uw zus en uzelf nog twee jaar school lopen in uw dorp (CGVS, p. 12-13). In deze twee jaar blijkt uw familie op geen enkele wijze persoonlijk benaderd geweest te zijn door de taliban (CGVS, p. 9), noch bent u zelf ooit persoonlijk benaderd door de taliban (CGVS, p. 10). Uit dit ene voorval, (...) kan bijgevolg ook geen toekomstige vervolgingsvrees voor uw persoon afgeleid worden.

Wanneer u andermaal wordt uitgenodigd om te vertellen waarom uw familie Afghanistan verliet haalt u aan dat de taliban Hazara's aanvielen omwille van hun etnie en van hun religie en dat jullie problemen hadden met Kuchi's (CGVS p.10). Gevraagd of u ooit problemen kende omdat u Hazara bent stelt u dat jullie voor inkopen en ziekenhuisbezoeken naar Ghazni moesten en dat jullie onderweg tegengehouden werden. Ook voegt u eraan toe dat jullie niet naar school konden gaan (CGVS p.10). U schetst evenwel een situatie die niet op uw persoon van toepassing is. Uit uw verklaringen blijkt immers dat zowel u als uw zus tot aan jullie vertrek in Afghanistan studeerden en dat u maar een keer uw regio verliet om naar het districtshuis te gaan en met andere woorden nooit naar Ghazni reisde (CGVS p.10, 12-13).

Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïsoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Daarnaast geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u Afghanistan heeft verlaten en vervolging vreest bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de aanvallen van de Kuchi's op de Hazara's (CGVS, p. 2,10,19). In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw interview bij

de DVZ heeft nagelaten te vermelden dat u de Kuchi's vreest bij terugkeer naar uw geboorteland (vragenlijst CGVS, d.d. 18 april 2016, vraag 4 & 5). Het is namelijk verwonderlijk dat u tijdens uw interview bij de DVZ wel duidelijk aangeeft de taliban te vrezen in uw regio, maar u opnieuw vergat te vermelden ook iets te zeggen over deze andere groep die u vreest en voor wie u uw land heeft ontvlucht en asiel aanvraagt (CGVS, p. 2). Deze omissie doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van de geuite vrees ten opzichte van de Kuchi's in uw streek. Voorts slaagt u er niet in uw vrees voor de Kuchi's in concreto aan te tonen. Uw familie noch uzelf heeft persoonlijk problemen gekend met de Kuchi's, en u bent bijgevolg niet omwille van een persoonlijke vrees voor vervolging door de Kuchi's uit Afghanistan vertrokken (CGVS p.13). Gevraagd naar incidenten die u zich kunt herinneren met de Kuchi's in uw regio, haalt u slechts één incident aan waarbij twee mensen van een gewapende groep in uw regio door Kuchi's gedood zijn (CGVS, p. 9,13). Dit ene niet-gestaafde voorbeeld kan uw stelling dat jullie voortdurend door Kuchi's aangevallen werden niet onderschrijven (CGVS p.13). Het aanhalen van dit ene voorval waarbij twee Hazarastrijders gedood werden en enkele zeer vage, algemene en blote beweringen over de onveiligheid veroorzaakt door Kuchi's volstaat niet om aan te tonen dat er in uw hoofde daadwerkelijk een persoonlijke, gegronde vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke. Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u omwille van de aanwezig van Kuchi's in uw regio nood aan internationale bescherming heeft.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er besloten worden dat er op basis van uw verklaringen over de taliban en de Kuchi's er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangenomen kan worden.

(...)

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande bevindingen niets wijzigen. Uw taskara zegt enkel iets over uw identiteit. De foto's en de documenten van uw broer verwijzen louter naar de situatie van uw broer in Iran, en heeft geen enkele band met uw persoonlijke asielmotieven ten opzichte van Afghanistan. ”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker op de massale toestroom van asielzoekers wijst in de periode dat hij in België toekwam waardoor het op de Dienst Vreemdelingenzaken druk was en er slechts gevraagd werd om over zijn problemen in het algemeen te praten ter verschoning van de vaststelling dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet sprak over zijn vrees voor de Kuchi's en ook het enige incident met de taliban onbesproken liet, namelijk de ontvoering van verzoekers vader, overtuigt hij niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een kort overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van herkomst (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5.). Verzoeker verwees hierbij enkel naar de oorlog, de algemene onveiligheid en de aanwezigheid van de taliban. Hij verduidelijkte dit verder met de verklaring dat de taliban vaak naar zijn dorp kwamen, mensen bedreigden en zij niet meer naar school konden. Bij de vraag naar het moment dat de taliban aanwezig is in zijn provincie kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat hij het niet exact weet om vervolgens een vrij gedetailleerd overzicht te geven van de situatie waarin hij zich in Iran bevond en gedetailleerde en chronologische verklaringen af te leggen over de situatie van zijn broer in Iran. Wanneer verzoeker tot slot gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had, antwoordt hij bevestigend en verwijst hij naar een memory card met foto's die bewijzen dat zijn broer naar Syrië is gestuurd (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.7). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat hij op de Dienst Vreemdelingen niet in de mogelijkheid werd gesteld zijn asielrelaas te concretiseren, gezien verzoeker dit op bepaalde punten zelf doet. Hieruit blijkt bijgevolg ook niet dat verzoeker niet in staat was om dergelijke concrete verklaringen af te leggen met betrekking tot van wat hij later voorhoudt als zijnde de kern van zijn asielrelaas. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoeker de elementen waarop hij thans zijn asielaanvraag steunt niet bij aanvang van de asielprocedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Waar verzoeker wijst op het in aan het verzoekschrift bijgevoegde attest van psychiater Catherine Nedellec om te stellen dat hij bijzonder jong en stil overkomt, kan uit dit attest niet blijken dat verzoeker niet in staat zou zijn om zijn vrees voor vervolging en risico op ernstige schade tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken concreet kenbaar te maken. Zo stelt het attest van psychiater Catherine Nedellec enkel dat verzoeker deelnam aan de ronde tafel gesprekken die hij in het Frans volgde en hierin manifeste vooruitgang maakte ondanks zijn immature, kinderlijk en gereserveerd gedrag dat overeenkomt met een kind van 14 à 15 jaar. Dergelijke vaststellingen kunnen niet volstaan ter verschoning van verzoekers algemene en vage verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het wordt herhaald dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken er wel in slaagde omtrent andere aspecten concrete en chronologische verklaringen af te leggen, waardoor wel degelijk mag worden verwacht dat verzoeker ook de kern van zijn asielrelaas concretiseert.

Voorts stelt verzoeker dat zijn familie in het dorp geblokkeerd zat en reizen gevaarlijk is voor Hazara's ter verklaring van de vaststelling dat zijn vader nog twee jaar in zijn regio verbleef en werkte. De Raad stelt echter vast dat uit de gedragingen van verzoeker en zijn familie niet blijkt dat zij in deze periode een gegronde vrees hadden voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekers vader kon nog twee jaar lang zonder enige problemen zijn landbouwactiviteiten voortzetten samen met verzoekers broer. Verzoeker gaf hierbij ook aan dat voor medische zorgen of het kopen van voeding gereisd diende te worden in de regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Meer zelfs, *in concreto* konden ook verzoeker en zijn zus zich verplaatsen. Ze zijn zonder problemen naar school kunnen gaan, ook al beweerde verzoeker in algemene termen dat naar school gaan belemmerd werd door de veiligheidssituatie in de regio (stuk 5, gehoorverslag, p. 9, 10 12, 13). Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat hij noch zijn gezin persoonlijk gevisieerd werd in de twee jaar na de ontvoering van zijn vader. Ten slotte verlieten verzoeker en diens familie, inbegrepen diens vader, twee jaar na het incident hun regio naar Iran vanwege de algemene veiligheidssituatie en ontstonden er geen problemen tijdens de reisweg die ook via Ghazni verliep.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (EASO - Country of Origin Report "*Afghanistan – Individuals targeted by armed actors in the conflict*" van december 2017) blijkt dat er in bepaalde streken van Afghanistan op de weg ontvoeringen plaatsvinden van Hazara's. Evenwel wordt tevens gesteld dat de dynamiek achter deze incidenten zeer complex is en er vaak andere dan religieuze of etnische motieven in het spel zijn. Gezaghebbende bronnen stellen voorts dat de huidige taliban er geen sektarische agenda op na houdt in Afghanistan en er geen bewijs is om te suggereren dat bijvoorbeeld de Hazara's door hen gevisieerd zouden worden op basis van hun sjiiitische religie of etnie.

Waar verzoeker voormeld rapport betwist en verschillende rapporten en persartikelen aanhaalt en bijvoegt (stukken B1-B9 en B11-B19), wordt vastgesteld dat deze rapporten en artikelen in dezelfde lijn liggen als de informatie die EASO beschrijft. In haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich bovendien tot een verwijzing naar tal van bronnen met betrekking tot de maatschappelijke discriminatie van sjiiitische Hazara en diverse incidenten waarbij Hazara en/of sjiiitische moslims in Afghanistan werden gevisieerd door radicale soennitische groeperingen. Uit deze informatie kan niet blijken dat Afghaanse burgers met verzoekers etnisch-religieus profiel het slachtoffer zijn van systematische vervolging omwille van hun religie of etnie in de zin van het Verdrag van Genève.

Hoewel verzoekers etnische achtergrond niet ter discussie staat, volstaat het aanhalen van algemene informatie over de situatie van de Hazara's in Afghanistan en Iran niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Met het argument dat hij geen inlichtingen kon geven over de aanvallen van de Kuchi's omdat hij en zijn familie naar de bergen vluchtten bij geweld dat zich jaarlijks in de lente zou hebben afgespeeld, toont hij niet aan persoonlijk gevisieerd te zijn geweest door deze Kuchi's. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin melding maakte van zijn vrees voor de Kuchies. Zelfs op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beperkte verzoeker zich desbetreffend tot het melden van één incident, hetgeen zijn bewering herhaaldelijk te zijn aangevallen door de Kuch's niet kan onderschrijven, en van vage en algemene beweringen over de onveiligheid die door de Kuchi's veroorzaakt werden in zijn regio. Indien verzoekers regio en familie herhaaldelijk het slachtoffer werd van de aanvallen van de Kuchi's kan wel degelijk worden verwacht dat hij hierover concrete en overtuigende verklaringen kan afleggen. Het argument dat hij met zijn moeder vluchtte zodra het gevaar duidelijk werd verschoont zijn onwetendheid dan ook niet. Ook hier volstaat de

verwijzing naar algemene informatie over de Kuchi's niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoeker dient dit concreet aan te tonen.

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet worden getoetst ten aanzien van het land van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Verzoeker maakt gelet op zijn verklaringen omtrent zijn verblijf in Iran niet aannemelijk dat hij de Iraanse nationaliteit heeft of staatloos is, waardoor de kritiek dat in de bestreden beslissing de levensomstandigheden in Iran niet werden onderzocht, niet dienstig is.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guideline for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 19 april 2016, waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt tegelijk vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Daykundi behoort tot de centrale hooglanden van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat AGE's de laatste paar jaren actief geworden zijn in enkele districten van Daykundi, wat zich vertaalt in een stijging van het aantal van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Een groot deel van de veiligheidsincidenten die er in de provincie plaatsvinden betreffen niet aan het conflict gerelateerde incidenten en andere incidenten. De provincie Daykundi scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Daykundi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Daykundi aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Daykundi en hierbij verwijst naar het gegeven dat u Hazara en sjiïet bent dient opgemerkt te worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid dat verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Hazara en sjiïet bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kunnen verhogen.“.

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 2 oktober 2018 (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan Security situation” van mei 2018 en EASO Country Guidance “Afghanistan: Guidance note and common analysis” van mei 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Daykundi inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers aldaar geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen informatie bij die hieraan afbreuk doet.

Wat betreft de verwijzing naar “het verslag van Amnesty International 2017-2018” (stuk B10) inzake de schending van de mensenrechten, burgerslachtoffers, geweld tegen vrouwen en de situatie van *internally displaced persons*, stelt de Raad vast dat voornoemd verslag niet werd gevoegd bij het verzoekschrift.

Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel als Hazara en het gegeven dat hij een groter risico loopt op individuele vromen van geweld zoals mishandelingen, ontvoeringen of moorden begaan door de taliban of Kuchi's, moet worden verwezen naar wat hoger werd vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van

28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen persoonlijke omstandigheden aan die wijzen op een verhoogd risico op een ernstig bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF